

LA LLUFA

A CAGAR A LA VIA

Xile prefereix la constitució de Pinochet

Quantes llàgrimes derramades per Xile. Quantes manifestacions i garrotades han aguantat els nostres cossos en nom de Xile. Quant menjar picant per culpa del xile.

La història d'un país que veu morir el seu cap d'Estat defensant la legalitat democràtica, que passa després durant 17 anys per una de les dictadures més ferotges, ha de ser forçosament traumàtica. I Xile no se n'escapa. Ho ha demostrat preferint l'antiga legislació de la dictadura a una nova carta magna on es defensaven els drets més essencials de la llibertat. Certament Xile és un trauma. Com a mínim per la democràcia.

Segur que el xilens tenen moltes raons per no votar la nova constitució. Poden perdre potser un trosset de terra, o els podem augmentar els lloguers (per què?) o haurien de pagar impostos per tenir una cabra, o les filles podrien avortar i els indígenes alliberar-se una mica de la capital... i el capital. Potser la por arrelada a la pell i la ment els deixa sense paraules quan tenen la paraula.

Poden ser moltes raons, però després de patir a Pinochet, cap d'elles és vàlida. No hi ha raons ni justificacions possibles. Fa vergonya veure com un país que ha vist martiritzar a més de quaranta mil ciutadans, prefereix mantenir una sola paraula dita, escrita o pensada per aquell general assassí que comprometre's amb un vot, a defensar una mica de llibertat.

Si jo fos xilena, juro davant les bibles de totes les religions que abandonaria Xile i tots i cada un dels records d'aquest poble sumit en la misèria moral més vergonyant.

LLUFA PER XILE

O potser no, potser senzillament és un poble que mereix ser governat per Pinochet. Un poble sense sang, sense dignitat.

